

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

งานวิจัยเรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดสงขลา” เป็นงานวิจัยเชิงความสัมพันธ์มีวัตถุประสงค์การวิจัย คือ (1) เพื่อศึกษาพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนในจังหวัดสงขลา (2) เพื่อศึกษาการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่หรือผู้ปกครองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนในจังหวัดสงขลา (3) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนในจังหวัดสงขลา

สำหรับงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้ทำการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรที่จะทำการศึกษาและสอดคล้องกับหัวข้อวิจัยและวัตถุประสงค์การวิจัย เมื่อได้นิยามศัพท์ตัวแปรที่สอดคล้องกับงานวิจัยแล้ว จึงทำการร่างแบบสอบถามเพื่อพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ ซึ่งมีขั้นตอนการตรวจสอบจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ คือ (1) ศึกษากติกา กฎเกณฑ์ ระเบียบปฏิบัติของจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ เพื่อเป็นแนวทางแก่ผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่ายในการทำวิจัย ซึ่งทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องจะต้องมีความรับผิดชอบ และทำหน้าที่ของตนเองอย่างถูกต้อง ด้วยใจ ไม่ใช่ถูกบังคับ (2) ชี้แจงให้ข้อมูลแก่ผู้เข้าร่วมวิจัยอย่างครบถ้วนให้ผู้เข้าร่วมวิจัยทราบกติกา ทราบสิทธิของตนเองในการเข้าร่วมวิจัย โดยยึดหลัก 3 ประการ คือ หลักความเคารพในบุคคล หลักคุณประโยชน์ไม่ก่ออันตราย และหลักความยุติธรรม (3) คำนึงถึงจริยธรรมหรือจรรยาบรรณพื้นฐาน 10 ประการในการวิจัย (4) นักวิจัยคำนึงถึงผู้เข้าร่วมวิจัย โดยการเตรียมการอย่างเหมาะสมในการคัดเลือก การขอความยินยอม การรักษาความลับ และการรับผิดชอบไม่ให้เกิดความเสี่ยงหรืออันตรายต่อผู้เข้าร่วมวิจัย มีวิธีการจัดการต่อกระบวนการวิจัยที่ไม่กระทบต่อประโยชน์ของผู้เข้าร่วมวิจัยอย่างเหมาะสม

ประชากรในงานวิจัยนี้ เป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาจากโรงเรียนในจังหวัดสงขลา จำนวน 44 โรงเรียน รวมทั้งสิ้น 52,570 คน (ระบบสารสนเทศเพื่อการประเมินคุณภาพภายนอก สมศ., 2557) ส่วนกลุ่มตัวอย่าง กำหนดจำนวนกลุ่มตัวอย่างด้วยตาราง Taro Yamane (1967) ที่ระดับความคลาดเคลื่อน 5% ได้เท่ากับ 400 คน ใช้วิธีการสุ่มเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอนจากโรงเรียนขนาดใหญ่ ขนาดกลาง และ ขนาดเล็ก ขนาดละ 3 โรงเรียน รวมทั้งหมด 9 โรงเรียน

แล้วทำการกำหนดจำนวนกลุ่มตัวอย่างจากแต่ละโรงเรียนด้วยวิธีกำหนดโควตาตามสัดส่วนของประชากร

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 4 ตอน กล่าวคือ ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานศึกษาที่สังกัด เกรดเฉลี่ย และ พฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือ เป็นแบบสอบถามปลายปิดชนิดตรวจสอบรายการ (Check-list) ตอนที่ 2 การอบรมเลี้ยงดู แบ่งออกเป็น 3 แบบ คือ แบบใช้อำนาจอย่างมีเหตุผล จำนวน 10 ข้อ แบบเข้มงวดกดขี่ จำนวน 9 ข้อ และแบบปล่อยปละละเลย จำนวน 9 ข้อ เป็นแบบสอบถามปลายปิดชนิดมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตั้งแต่ 1 ถึง 5 กล่าวคือ ไม่จริงที่สุด ก่อนข้างไม่จริง ปานกลาง ก่อนข้างจริง และ จริงที่สุด ตามลำดับ โดยที่คำถามทุกข้อเป็นคำถามเชิงบวก ดังนั้น ผู้ที่ได้คะแนนมากแสดงว่าได้รับการอบรมเลี้ยงดูแต่ละแบบสูงกว่าผู้ที่ได้คะแนนน้อย ตอนที่ 3 พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ แบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ ด้านร่างกาย ด้านจิตใจ และด้านสังคม จำนวนข้อคำถามด้านละ 10 ข้อเท่ากัน เป็นแบบสอบถามปลายปิดชนิดมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตั้งแต่ 1 ถึง 5 กล่าวคือ ไม่จริงที่สุด ก่อนข้างไม่จริง ปานกลาง ก่อนข้างจริง และจริงที่สุด ตามลำดับ โดยที่คำถามทุกข้อเป็นคำถามเชิงบวก ดังนั้นผู้ที่ได้คะแนนมากแสดงว่ามีพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือแต่ละด้านสูงกว่าผู้ที่ได้คะแนนน้อย ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะ แบ่งออกเป็น ข้อเสนอแนะทั่วไป และข้อเสนอแนะแนวทางป้องกัน พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ เป็นคำถามปลายเปิด

การตรวจสอบคุณภาพแบบสอบถาม ได้แก่ แบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดู และแบบสอบถามพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ คุณภาพของแบบสอบถามด้านความเที่ยงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ตรวจสอบโดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน พบว่า ข้อคำถามมีพิสัยของค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่าง .66 - 1.00 ส่วนค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม (Reliability) ตรวจสอบโดยการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบัค มีค่าดังนี้ คือ การอบรมเลี้ยงดู ภาพรวม เท่ากับ .773 การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจอย่างมีเหตุผล เท่ากับ .838 การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกดขี่ เท่ากับ .824 การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย เท่ากับ .782 พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ ภาพรวม เท่ากับ .942 พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านร่างกาย เท่ากับ .816 พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านจิตใจ เท่ากับ .878 และพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านสังคม เท่ากับ .889 ตามลำดับ

การเก็บรวบรวมข้อมูล หลังจากที่ได้ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับตัวอย่างที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างจริง จำนวน 30 คนและตรวจสอบค่าความเชื่อมั่นแล้วก็ทำการปรับปรุงข้อคำถามบางข้อ แล้วจัดทำแบบสอบถามฉบับจริง จำนวน 480 ชุด แล้วดำเนินการเก็บ

ข้อมูล ตามขั้นตอน คือ (1) ติดต่อประสานงานกับทางโรงเรียนตามรายชื่อที่ได้ทำการส่งไว้เพื่อขอ อนุญาตเก็บข้อมูล (2) ลงพื้นที่เพื่อทำการเก็บรวบรวมข้อมูลตามลำดับขั้นตอน คือ เมื่อทาง โรงเรียนตอบรับให้ความร่วมมือ ดำเนินการนัดหมายวัน เวลาที่ทางโรงเรียนสะดวกให้เข้าเก็บ ข้อมูล (3) หากโรงเรียนใดไม่สะดวกให้เข้าเก็บข้อมูลด้วยตนเอง ผู้วิจัยก็จะอธิบายรายละเอียดของ การตอบแบบสอบถามกับผู้ประสานงานของโรงเรียน และฝากแบบสอบถามไว้กับผู้ประสานงาน เพื่อทำการเก็บข้อมูล โดยที่ผู้วิจัยจะทำการนัดหมายเพื่อกลับมารับแบบสอบถามคืนด้วยตนเอง (4) หลังจากนั้นผู้วิจัยทำการตรวจสอบความเรียบร้อยของแบบสอบถามที่รับคืนมา ทั้งคุณลักษณะของ กลุ่มตัวอย่างว่าตรงกับที่กำหนดหรือไม่รวมถึงจำนวนแบบสอบถามและความสมบูรณ์ของการตอบ แบบสอบถาม ซึ่งหากพบว่าแบบสอบถามที่ได้ยังไม่ครบถ้วนสมบูรณ์ ผู้วิจัยก็จะขออนุญาตทาง โรงเรียนเพื่อเข้าเก็บข้อมูลซ้ำในส่วนที่ยังไม่ครบถ้วนสมบูรณ์ต่อไป (5) เตรียมข้อมูลสำหรับการ วิเคราะห์และแปลผล ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่มีความสมบูรณ์ของข้อมูลมาทำการกรอกข้อมูลลงใน โปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการวิเคราะห์และ แปลผลตามลำดับต่อไป

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล แบ่งเป็น (1) สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบเครื่องมือ ได้แก่ การตรวจสอบค่าความเที่ยงเชิงเนื้อหา (Content Validity) คือ ค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Consistency : IOC) และการหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ด้วย การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์ แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) (2) สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่สถิติ ค่าความถี่ (Frequency) และ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) (3) สถิติสำหรับทดสอบสมมติฐานการวิจัย คือ วิเคราะห์ความสัมพันธ์ด้วย ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson product-moment correlation coefficient)

ส่วนสรุปผลการวิจัย อภิปรายผล ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้ ประโยชน์และข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป มีรายละเอียดตามลำดับ ดังนี้

1. สรุปผลการวิจัย

1.1 ข้อมูลทั่วไป

นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย กล่าวคือ เป็นเพศหญิง ร้อยละ 61.75 กำลังศึกษาในระดับ มัธยมศึกษาปีที่ 3 มากที่สุด ร้อยละ 50.75 มีอายุตั้งแต่ 12-16 ปี โดยมี อายุ 15 ปี มากที่สุด ร้อยละ 46.25 และมีอายุเฉลี่ย 14.31 ปี (S.D. =1.110) มีเกรดเฉลี่ยสะสม ระหว่าง 2.01-3.00 มากที่สุด ร้อยละ 50.00

1.2 การอบรมเลี้ยงดู

1.2.1 การอบรมเลี้ยงดูในภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.15$ S.D. = .426)

1.2.2 การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจอย่างมีเหตุผล อยู่ระดับมาก ($\bar{X} = 3.96$ S.D. = .502) ข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดสามลำดับแรก คือ (1) พ่อแม่สามารถเป็นที่ปรึกษาได้เสมอเมื่อฉันมีปัญหา ($\bar{X} = 4.22$ S.D. = .861) (2) พ่อแม่ยินดีให้ฉันมีส่วนร่วมในกิจกรรมพิเศษของโรงเรียนตามที่ฉันสนใจ ($\bar{X} = 4.21$ S.D. = .772) (3) พ่อแม่ยอมรับในความสามารถของฉัน ($\bar{X} = 4.15$ S.D. = .804) ส่วนข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ พ่อแม่อนุญาตให้ฉันไปเที่ยวสังสรรค์นอกบ้านกับเพื่อนได้ตามสมควร ($\bar{X} = 3.36$ S.D. = .888)

1.2.3 การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน อยู่ระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.09$ S.D. = .692) ข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดสามลำดับแรก (1) พ่อแม่มักจะออกคำสั่งให้ฉันปฏิบัติตามในสิ่งที่ท่านเห็นว่าสมควร ($\bar{X} = 3.66$ S.D. = .954) (2) พ่อแม่มักจะไม่อนุญาตให้ฉันออกนอกบ้านในเวลากลางคืน ($\bar{X} = 3.59$ S.D. = 1.252) (3) พ่อแม่มักจะให้ฉันไปกับผู้ใหญ่เมื่อออกนอกบ้าน ($\bar{X} = 3.03$ S.D. = 1.102) ส่วนข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ พ่อแม่ไม่อนุญาตให้ฉันคบเพื่อนต่างเพศ ($\bar{X} = 2.34$ S.D. = 1.108)

1.2.4 การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย อยู่ระดับน้อย ($\bar{X} = 2.30$ S.D. = .775) ข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดสามลำดับแรก คือ (1) พ่อแม่ไม่ค่อยมีเวลาในการทำกิจกรรมร่วมกับฉันแม้ในวันหยุดก็ตาม ($\bar{X} = 2.45$ S.D. = 1.092) (2) ฉันสามารถไปไหนมาไหนนอกบ้านได้ตามสะดวกโดยไม่ต้องขออนุญาตพ่อแม่ ($\bar{X} = 2.44$ S.D. = 1.097) (3) พ่อแม่ไม่ค่อยให้ความสนใจเกี่ยวกับความถนัดหรือความต้องการด้านการเรียนของฉัน ($\bar{X} = 2.41$ S.D. = 1.077) ส่วนข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ พ่อแม่ไม่เคยสอบถามสาเหตุ แม้ฉันจะกลับบ้านผิดเวลา ($\bar{X} = 2.15$ S.D. = .982)

1.3 พฤติกรรมการใช้/ติดต่อโทรศัพท์มือถือ

1.3.1 พฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือและอุปกรณ์สื่อสารเคลื่อนที่ใน

ชีวิตประจำวัน มีรายละเอียดดังนี้คือ

- 1) พฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือ นักเรียนกลุ่มตัวอย่างใช้โทรศัพท์มือถือและอุปกรณ์สื่อสารเคลื่อนที่ ระหว่าง 0-3 ชั่วโมง มากที่สุด ร้อยละ 46.25 รองลงมา ระหว่าง 4-6 ชั่วโมง ร้อยละ 32.50 และ 7-9 ชั่วโมง ร้อยละ 13.00 ตามลำดับ
- 2) สัดส่วนการใช้งานโทรศัพท์มือถือ นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีสัดส่วนการใช้งานโทรศัพท์มือถือและอุปกรณ์สื่อสารเคลื่อนที่แบบออนไลน์กับออฟไลน์ ดังนี้คือ ใช้งานแบบออนไลน์ 26-50% มากที่สุด ร้อยละ 60.94

1.3) สื่อสังคมออนไลน์ นักเรียนกลุ่มตัวอย่างใช้สื่อสังคมออนไลน์ใช้งานมากที่สุดคือ Facebook ร้อยละ 82.47

1.4) การใช้โทรศัพท์มือถือและและอุปกรณ์สื่อสารเคลื่อนที่แบบไม่ต่ออินเทอร์เน็ตนักเรียนกลุ่มตัวอย่างใช้โทรศัพท์มือถือและและอุปกรณ์สื่อสารเคลื่อนที่แบบไม่ต่ออินเทอร์เน็ตสำหรับ ฟังเพลง/ดูวิดีโอ มากที่สุด ร้อยละ 74.81 รองลงมา สำหรับโทรออก-รับสายเข้า ร้อยละ 74.05 และ สำหรับถ่ายรูป/ถ่ายวิดีโอ ร้อยละ 59.54 ตามลำดับ

1.5) การใช้โทรศัพท์มือถือและและอุปกรณ์สื่อสารเคลื่อนที่แบบต่ออินเทอร์เน็ต นักเรียนกลุ่มตัวอย่างใช้โทรศัพท์มือถือและและอุปกรณ์สื่อสารเคลื่อนที่แบบต่ออินเทอร์เน็ต สำหรับฟังเพลง/ดูวิดีโอ ผ่าน Youtube มากที่สุด ร้อยละ 76.26 รองลงมาใช้งานสื่อสังคมออนไลน์ เช่น Line , Facebook เป็นต้น ร้อยละ 72.98 และใช้สำหรับค้นหาข้อมูลทั่วไป ร้อยละ 65.91 ตามลำดับ

1.3.2 พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ

1) พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือในภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.15$ S.D. = .733)

2) พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านร่างกาย อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.54$ S.D. = .294) ข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยมากที่สุดสามลำดับแรก คือ ฉันจะวางโทรศัพท์มือถือไว้ใกล้ตัวขณะนอนหลับทุกครั้ง ($\bar{X} = 3.71$ S.D. = .458) รองลงมา คือ ฉันมีอาการตาเบลอ ปวดเมื่อยตาตาแห้ง เมื่อจดจ่ออยู่กับหน้าจอโทรศัพท์มือถือเป็นเวลานาน ($\bar{X} = 3.62$ S.D. = .488) และฉันมีอาการปวดเมื่อย คอ บ่า ไหล่ ขณะใช้โทรศัพท์มือถือ ($\bar{X} = 3.60$ S.D. = .490) ตามลำดับ ส่วนข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ฉันมีอาการนิ้วมือหงิกงอ นิ้วล็อก มือเป็นตะคริวเมื่อจดจ่ออยู่กับหน้าจอโทรศัพท์มือถือเป็นเวลานาน ($\bar{X} = 3.42$ S.D. = .495)

3) พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านจิตใจ อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.14$ S.D. = .838) ข้อที่มีคะแนนมากที่สุดสามลำดับแรก คือ ฉันรู้สึกอ่อนรน ไม่มีสมาธิเมื่อไม่มีคนส่งข้อความหรือตอบรับการสนทนาผ่านสังคมออนไลน์ ($\bar{X} = 3.51$ S.D. = 1.098) รองลงมา คือ ขณะนอนหลับฉันมักสะดุ้งตื่นมาเพื่อรับ-ส่ง-เช็ค ข้อความ ($\bar{X} = 3.47$ S.D. = 1.126) และฉันไม่พอใจเมื่อพ่อแม่หรือคุณครูตักเตือนเรื่องการใช้โทรศัพท์มือถือของฉัน ($\bar{X} = 3.40$ S.D. = 1.054) ตามลำดับ ส่วนข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ฉันรู้สึกกังวลและหวั่นวิตก เมื่อหาโทรศัพท์มือถือไม่เจอหรือโทรศัพท์มือถืออยู่ห่างตัว ($\bar{X} = 2.67$ S.D. = 1.068)

4) พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านสังคม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.18$ S.D. = .795) ส่วนข้อที่มีคะแนนมากที่สุดสามลำดับแรก คือ ฉันจดจ่ออยู่กับโทรศัพท์มือถือจน

ไม่มีเวลาทำกิจกรรมอื่นๆ กับเพื่อนๆ ($\bar{X} = 3.57$ S.D. = 1.100) รองลงมา คือ ฉันมีปัญหาเรื่องค่าใช้จ่ายจากการใช้โทรศัพท์มือถือเสมอ ($\bar{X} = 3.50$ S.D. = 1.115) และฉันใช้เวลากับโทรศัพท์มือถือมากกว่าให้เวลาอยู่กับพ่อ แม่ พี่ น้อง ($\bar{X} = 3.37$ S.D. = 1.094) ตามลำดับ ส่วนข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ฉันคุยกับเพื่อนผ่านสังคมออนไลน์ทุกวัน ($\bar{X} = 2.72$ S.D. = 1.095)

1.4 ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ

1.4.1 การอบรมเลี้ยงดูภาพรวม มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือภาพรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ระดับ .01 ($r = .44$) หมายถึง การอบรมเลี้ยงดูภาพรวมสามารถอธิบายพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือภาพรวมได้ ร้อยละ 19.36 ($r^2 = .1936$) เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัย

1.4.2 การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจอย่างมีเหตุผลไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือในภาพรวม แต่มีความสัมพันธ์เชิงลบกับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านสังคม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = -.24$) หมายถึง การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจอย่างมีเหตุผลสามารถอธิบายพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านสังคมได้ ร้อยละ 5.76 ($r^2 = .0576$) เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยบางส่วน

1.4.3 การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน มีความสัมพันธ์เชิงลบกับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถืออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กล่าวคือ ในภาพรวม ($r = -.25$) หมายถึง การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันสามารถอธิบายพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือภาพรวมได้ ร้อยละ 6.25 ($r^2 = .0625$) ภาพยนตร์ด้านร่างกาย ($r = -.18$) หมายถึง การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน สามารถอธิบายพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านร่างกายได้ ร้อยละ 3.24 ($r^2 = .0324$) ด้านจิตใจ ($r = -.27$) หมายถึง การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน สามารถอธิบายพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ ด้านจิตใจได้ ร้อยละ 7.29 ($r^2 = .0729$) และมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านสังคม ($r = .50$) หมายถึง การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันสามารถอธิบายพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านสังคมได้ ร้อยละ 25 ($r^2 = .25$) เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัย

1.4.4 การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือภาพรวมและภาพย่อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กล่าวคือ ในภาพรวม ($r = .50$) หมายถึง การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยสามารถอธิบายพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือภาพรวมได้ ร้อยละ 25 ($r^2 = .25$) ด้านร่างกาย ($r = .44$) หมายถึง การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย สามารถอธิบายพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านร่างกายได้ ร้อยละ 19.36 ($r^2 = .1936$) ด้านจิตใจ ($r = .41$) หมายถึง การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย สามารถอธิบาย

พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านร่างกายได้ ร้อยละ 16.81 ($r^2 = .1681$) และ ด้านสังคม ($r = .50$) หมายถึง การอบรมเลี้ยงดูการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย สามารถอธิบายพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านสังคมได้ ร้อยละ 19.36 ($r^2 = .1936$) เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัย

2. อภิปรายผล

จากผลการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดสงขลา”สามารถอภิปรายได้ดังนี้คือ

2.1 การอบรมเลี้ยงดู

จากผลการศึกษาการอบรมเลี้ยงดูของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนในจังหวัดสงขลา พบว่า นักเรียนมีความเห็นว่าได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจอย่างมีเหตุผลและการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย อยู่ในระดับน้อย จะเห็นว่านักเรียนกลุ่มตัวอย่างได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจอย่างมีเหตุผลและการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันในระดับปานกลางเหมือนกัน ส่วนการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย นักเรียนมีความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย สอดคล้องกับผลการศึกษาของภควดี อาจวิชัย (2551) ที่ได้ศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมบริโภคนิยมและเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในจังหวัดมุกดาหารที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูและมีความเชื่อมั่นในตนเองแตกต่างกัน กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในจังหวัดมุกดาหาร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 จำนวน 324 คน ผลการศึกษา พบว่า นักเรียนได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย มากที่สุด ร้อยละ 70.06 รองลงมาเห็นว่า ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน ร้อยละ 16.67 และ นักเรียนได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย น้อยที่สุด เพียงร้อยละ 13.27 ผลการวิจัย สอดคล้องบางส่วนกับ มาริสา จันทร์ฉาย (2552) ที่ได้ศึกษาพฤติกรรมบริโภคนิยมของนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลา นครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ 400 คน ผลการศึกษา พบว่า นักศึกษาได้รับการอบรมเลี้ยงดูโดยภาพรวมในระดับปานกลาง (2.96 คะแนน) เมื่อแยกแต่ละด้าน พบว่า แบบประชาธิปไตยอยู่ในระดับสูง (3.85 คะแนน) รองลงมา คือ แบบปล่อยปละละเลยอยู่ในระดับปานกลาง (2.60 คะแนน) และแบบเผด็จการอยู่ในระดับต่ำ (2.44 คะแนน) ส่วน ปรางพรรณวรรณกุล (2555) ได้ศึกษาพฤติกรรมการบริโภคสินค้าฟุ่มเฟือยของวัยรุ่นในจังหวัดลำปาง กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียน/นักศึกษาจากโรงเรียนบุญวาทย์วิทยาลัยโรงเรียนอัสสัมชัญลำปาง และวิทยาลัยอาชีวศึกษาจังหวัดลำปาง จำนวน 394 คน ผลการศึกษา พบว่า จากการจำแนกรูปแบบการ

เลี้ยงดูที่นักเรียนได้รับออกเป็น 4 แบบ คือ แบบเข้มงวด แบบให้อิสระอย่างมีขอบเขต แบบปล่อยปละละเลย และแบบยอมตามบุตร กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ได้รับการเลี้ยงดูแบบให้อิสระอย่างมีขอบเขต นอกจากนี้ รัชดาวรรณ แดงสุข (2550) ได้ศึกษาเรื่อง การอบรมเลี้ยงดูที่ส่งผลกระทบต่อทักษะชีวิตของนักเรียนมัธยมศึกษา โรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนระดับมัธยมศึกษา ชั้นปีที่ 1-6 ของโรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ เขตดินแดง

กรุงเทพมหานคร จำนวน 263 คน ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนมัธยมศึกษา ได้รับการอบรมเลี้ยงดูทุกแบบในระดับมาก เรียงลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากที่น้อยที่สุด ได้ดังนี้ คือ แบบรักสนับสนุน แบบใช้เหตุผล แบบลงโทษ และแบบควบคุม ตามลำดับ จากผลการศึกษาในงานวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่านักเรียนส่วนใหญ่ได้รับการเลี้ยงดูทางลบที่เน้นการควบคุมด้วยความเข้มงวดกับการเลี้ยงดูทางบวกที่เน้นการให้ความรัก ให้การสนับสนุนและใช้อำนาจอย่างเหตุผลมากกว่าการอบรมเลี้ยงดูที่เน้นการปล่อยปละละเลย สามารถอธิบายได้ว่าเนื่องจากสภาพของครอบครัวในสังคมไทยที่มีความใกล้ชิดระหว่าง พ่อ แม่ และ ลูกทำให้พ่อ แม่ มีเวลาอบรมเลี้ยงดูบุตรของตนเองซึ่งอาจมีความแตกต่างกันบ้างในวิธีการเลี้ยงดูระหว่างการใช้เหตุผลและการใช้อำนาจควบคุมแต่มีผู้ปกครองส่วนน้อยกว่าที่ปล่อยปละละเลยไม่ดูแลเอาใจใส่บุตรของตน

2.2 พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ

ในภาพรวมของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนในจังหวัดสงขลา อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือแต่ละด้าน พบว่า

2.2.1 พฤติกรรมด้านร่างกาย อยู่ในระดับมากซึ่งเมื่อพิจารณารายข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดสามลำดับแรก คือ การวางโทรศัพท์มือถือไว้ใกล้ตัวขณะนอนหลับทุกครั้ง รองลงมาคือมีอาการตาเบลอ ปวดเมื่อยตา ตาแห้ง เมื่อจดจ่ออยู่กับหน้าจอโทรศัพท์มือถือเป็นเวลานาน และมีอาการปวดเมื่อย คอ บ่า ไหล่ ขณะใช้โทรศัพท์มือถือ ตามลำดับ สอดคล้องกับผลการศึกษาในงานวิจัยนี้ที่นักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 46.25 ระบุว่า ใช้โทรศัพท์ มือถือและอุปกรณ์สื่อสารเคลื่อนที่ 0-3 ชั่วโมง ร้อยละ 32.50 ระบุว่าใช้งาน 4-6 ชั่วโมง ส่วนศรีศักดิ์ จามรمان และคณะ (2557) ได้สำรวจเยาวชนในเขตกรุงเทพ มหานคร เกี่ยวกับการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่และผลกระทบต่อการเรียนรู้ สุขภาพ รวมถึงความ สัมพันธ์ภายในครอบครัวของวัยรุ่นอายุระหว่าง 15-25 ปี จำนวน 1,092 คน พบว่า กลุ่มตัวอย่างระบุผลกระทบกับสุขภาพที่เกิดจากการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่สูงสุด 5 อันดับ คือ มีอาการปวดหู/หูอื้อ/ความสามารถในการได้ยินลดลง ร้อยละ 78.57 มีอาการปวดข้อมือ นิ้วมือ ร้อยละ 75.64 มีอาการปวดหัวไหล่ แขน ร้อยละ 70.97 มีอาการปวดหัว คิดเป็น ร้อยละ 67.77 และอ่อนเพลีย/สมองไม่ปลอดโปร่ง ร้อยละ 62.45 ที่กล่าวมาทั้งหมดมีความ สอดคล้องกับผลการศึกษาของ Holmes (2013) ที่กล่าวว่า สัญญาณเตือนที่จะบอกว่าบุคคลติด

โทรศัพท์มือถือ เข้าชั้นวิกฤติ ให้สังเกตอาการว่าสายตาเริ่มเบลอเมื่อใช้โทรศัพท์มือถือเป็นเวลานาน จากการศึกษาในปี 2011 พบว่า มากกว่า ร้อยละ 90 ของคนที่จ้องหน้าจอโทรศัพท์มือถือ หรือแท็บเล็ต มากกว่า 2 ชั่วโมงจะเกิดปัญหาสายตาอย่างเช่น สายตาเบลอ และอาการตาแห้ง ดังนั้น เมื่อนักเรียนใช้งานติดต่อกันเกิน 3 ชั่วโมงทำให้มีอาการตาเบลอ ปวดเมื่อยตา ตาแห้ง และมีอาการปวดเมื่อย คอ บ่า ไหล่ ดังที่กล่าวมา

2.2.2 พฤติกรรมด้านจิตใจและพฤติกรรมด้านสังคม จากผลการศึกษาจะเห็นว่า พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือทั้งภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณารายข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงที่สุดสามลำดับแรก กล่าวคือ

1) พฤติกรรมด้านจิตใจ ข้อที่มีคะแนนสูงสุดสามลำดับแรก คือ รู้สึกอ่อนรนไม่มีสมาธิเมื่อไม่มีคนส่งข้อความหรือตอบรับการสนทนาผ่านสังคมออนไลน์ คะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก รองลงมา คือ ขณะนอนหลับฉันมักสะดุ้งตื่นมาเพื่อรับ-ส่ง-เช็คข้อความจากโทรศัพท์มือถือ และรู้สึกไม่พอใจเมื่อพ่อแม่หรือคุณครูตักเตือนเรื่องการใช้โทรศัพท์มือถือ คะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง แสดงว่าการติดการใช้งานโทรศัพท์มือถือนั้นนอกจากจะส่งผลต่ออาการที่แสดงออกทางร่างกายแล้วยังส่งผลต่อสภาวะทางจิตใจทำให้นักเรียนขาดสติไม่มีสมาธิในการทำกิจกรรมต่างๆ เพราะจิตใจไปจดจ่ออยู่กับโทรศัพท์มือถือโดยไม่ได้พิจารณาถึงสถานที่ และเวลาที่เหมาะสม นอกจากนั้นการจดจ่ออยู่กับโทรศัพท์มือถือนานเกินไปทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมทางอารมณ์ต่ำลง นักเรียนมีความรู้สึกและอารมณ์ร่วมกับสิ่งภายนอกที่เข้ามากระทบได้ง่าย เช่น รู้สึกไม่พอใจเมื่อพ่อแม่หรือคุณครูตักเตือนเรื่องการใช้โทรศัพท์มือถือ

2) พฤติกรรมด้านสังคม ข้อที่มีคะแนนมากที่สุดสามลำดับแรก คือ การจดจ่ออยู่กับโทรศัพท์ มือถือจนไม่มีเวลาทำกิจกรรมอื่นๆกับเพื่อนๆ รองลงมา คือ มีปัญหาเรื่องค่าใช้จ่ายจากการใช้โทรศัพท์มือถือเสมอ อยู่ในระดับมาก และการใช้เวลากับโทรศัพท์มือถือมากกว่าให้เวลาอยู่กับพ่อ แม่ พี่ น้อง อยู่ในระดับปานกลาง จะเห็นได้ว่าผลที่เกิดจากการใช้งานโทรศัพท์มือถือเป็นเวลานานนั้นนอกจากจะกระทบกับด้านร่างกายและจิตใจแล้วยังส่งผลกระทบต่อการใช้ชีวิตประจำวันร่วมกับผู้อื่นอย่างเห็นได้ชัด เพราะนักเรียนจะใช้เวลาอยู่กับโทรศัพท์มือถือจนไม่มีเวลาพูดคุย สนทนา ทำกิจกรรมและมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีร่วมกับบุคคลรอบข้าง ไม่ว่าจะเป็นที่โรงเรียนที่บ้านและที่อื่นๆ ก็ตาม สอดคล้องกับผลการศึกษาของ ศรีศักดิ์ จามรมาน และคณะ (2557) ที่ได้ทำการสำรวจเยาวชนในเขตกรุงเทพมหานครเกี่ยวกับการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่และผลกระทบต่อการเรียนรู้ สุขภาพ รวมถึงความสัมพันธ์ภายในครอบครัวของวัยรุ่นอายุระหว่าง 15-25 ปี จำนวน 1,092 คน พบว่า กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 30.31 ยอมรับว่าการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ในปัจจุบันส่งผลให้ตนเองมีผลการเรียนหรือการทำงานโดยรวมแย่ลง ส่วนกลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 36.26

ระบุว่า ทำให้ตนเองมีสมาธิในการเรียนหรือการทำงานลดลง ถึงแม้ว่ากลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 68.41 ระบุว่า การใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ของตนไม่ได้ส่งผลให้ความใกล้ชิดกับครอบครัวลดลง แต่กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 68.5 ระบุว่า การใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ของตนทำให้การพบปะกับเพื่อนฝูง นอกเหนือจากเวลาเรียนหรือการทำงานลดลง นอกจากนั้นกลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 48.26 ยอมรับว่า การใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ในปัจจุบันส่งผลให้ตนเองมีค่าใช้จ่ายต่อเดือนเพิ่มขึ้น

2.3 ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ

จากผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ของโรงเรียนในจังหวัดสงขลา พบว่า

2.3.1 การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจอย่างมีเหตุผลไม่มีความสัมพันธ์กับ

พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ ในภาพรวม ไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัย สามารถอธิบายได้ว่าการที่บิดามารดาหรือผู้ปกครองอบรมเลี้ยงดูตั้งกฎเกณฑ์ให้บุตรปฏิบัติตาม พร้อมทั้งปฏิบัติต่อบุตรด้วยความรักความอบอุ่นโดยส่งเสริมให้กำลังใจและให้การยอมรับในตัวบุตร ไม่มีผลต่อบุตรซึ่งมีอายุระหว่าง 12-15 ปีหรือวัยรุ่นตอนต้นในการใช้วิจารณญาณเพื่อให้มีความยับยั้งชั่งใจในการใช้โทรศัพท์มือถือให้ถูกกาลเทศะแต่อย่างใด ทั้งนี้อาจจะมียปัจจัยอย่างอื่นที่มีความสัมพันธ์โดยตรงกับพฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือของนักเรียน

2.3.2 การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน มีความสัมพันธ์เชิงลบกับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ ทั้งในภาพรวมและภาพย่อย หมายความว่า การที่บิดามารดาหรือผู้อบรมเลี้ยงดูปฏิบัติต่อบุตรด้วยความเข้มงวดกวดขัน ใช้อำนาจคุ้มครอง ควบคุมและก้าวก่ายในวิถีชีวิตของบุตรนั้น สามารถลดพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือของบุตรที่มีอายุระหว่าง 12-15 ปี หรือวัยรุ่นตอนต้นที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นได้

2.3.3 การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือในภาพรวมและภาพย่อย หมายความว่า การที่บิดามารดาหรือผู้อบรมเลี้ยงดูปฏิบัติต่อบุตรด้วยการลงโทษ แสดงความรู้สึกเย็นชา ละเลย ไม่ใส่ใจ หรือสนับสนุนให้คำแนะนำช่วยเหลือ และไม่แสดงออกถึงการให้ความรักความอบอุ่นกับบุตรนั้น ส่งผลให้บุตรมีพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ มากกว่านักเรียนคนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบอื่นๆ ทั้งนี้ก็เพราะว่านักเรียนได้รับการดูแลเอาใจใส่ อบรม สั่งสอนจาก พ่อ แม่ หรือ ปกครอง น้อยเกินไป ข้อมมีอิสระในการใช้ชีวิตประจำวัน แต่ไม่สามารถใช้สติปัญญาและวิจารณญาณพิจารณาแยกแยะได้ว่าสิ่งไหนควรทำหรือไม่ควรทำ

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่าที่ผ่านมายังไม่ค่อยมีนักวิจัยท่านใดได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ แต่พบงานวิจัยที่ศึกษา

ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับตัวแปรที่มีคุณลักษณะ มุ่งเป้าประกอบที่ใกล้เคียงหรือมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือทั้งทางตรงและทางอ้อมคือ สิริกร สินสม (2557) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนมัธยมศึกษา จังหวัดนนทบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 3 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านสภาพการอบรมเลี้ยงดูและด้านสภาพแวดล้อม สถานศึกษา กับความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 3 จำนวน 191 คน ผู้ปกครองนักเรียน จำนวน 191คน อาจารย์ฝ่ายปกครอง จำนวน 112 คน ทำการเก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถามและการสัมภาษณ์ ผลการศึกษา พบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจที่มีเหตุผลมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยตามใจมีความสัมพันธ์ทางลบกับความมีวินัยในตนเองของนักเรียนที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 ส่วนปรารภพรรณ วรณกุล (2555) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรม การบริโภคสินค้าฟุ่มเฟือย ของวัยรุ่นในจังหวัดลำปาง เป็นงานวิจัยเชิงปริมาณ มุ่งศึกษาพฤติกรรม การบริโภคสินค้าฟุ่มเฟือย ของวัยรุ่นในจังหวัดลำปาง และศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรม การบริโภคสินค้าฟุ่มเฟือยของวัยรุ่นในจังหวัดลำปาง โดยเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักเรียน/นักศึกษาจาก โรงเรียนบุญวาทย์วิทยาลัย โรงเรียนอัสสัมชัญ ลำปาง และวิทยาลัยอาชีวศึกษาจังหวัดลำปาง จำนวน 394 คน สำหรับข้อมูลทั่วไปและรูปแบบการเลี้ยงดู วิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าสถิติ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ส่วนการเปรียบเทียบพฤติกรรมบริโภคสินค้าฟุ่มเฟือย ตามข้อมูลส่วนบุคคล รูปแบบการเลี้ยงดู และประเภทสถานศึกษา ใช้สถิติ t-test และ F-test ผลการศึกษา พบว่า ผู้ที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบยอมตามบุตร จะมีพฤติกรรมการบริโภคสินค้าฟุ่มเฟือยมากที่สุด ส่วนผู้ที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบเข้มงวด จะมีพฤติกรรมการบริโภคสินค้าฟุ่มเฟือย น้อยที่สุด ในขณะที่ มาริสา จันทรฉาย (2552) ได้ศึกษาพฤติกรรมบริโภคสินค้าฟุ่มเฟือยของนักเรียน มหาวิทยาลัยสงขลา นครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ จำนวน 400 คน ผลการศึกษา พบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย การอบรมเลี้ยงดูแบบเผด็จการ และการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมบริโภคสินค้าฟุ่มเฟือยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ วิไลลักษณ์ ทองคำบรรจง (2553) ได้ศึกษาปัจจัยเชิงเหตุและผลของพฤติกรรมติดอินเทอร์เน็ตของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ช่วงชั้นที่ 3 ในเขตกรุงเทพมหานคร มีวัตถุประสงค์เพื่อทดสอบแบบจำลอง โครงสร้างความสัมพันธ์เชิงเหตุผลของปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมติดอินเทอร์เน็ตของนักเรียน มัธยมศึกษา จำนวน 1,248 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มหลายขั้นตอน ผลการศึกษา พบว่า พฤติกรรม ติดเกมออนไลน์ได้รับอิทธิพลทางบวกโดยตรงจากการควบคุมสื่ออินเทอร์เน็ตในครอบครัว

ส่วนพฤติกรรมติดการสนทนาออนไลน์ได้รับอิทธิพลทางลบ โดยตรงจากแบบอย่างผู้ปกครองในการรับสื่อ

3. ข้อเสนอแนะ

จากข้อค้นพบของการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดสงขลา ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ และข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

3.1 ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

3.1.1 การนำไปใช้ประโยชน์ระดับนโยบาย สถาบันการศึกษา สามารถนำผลการวิจัยไปใช้ในการวางแผนเพื่อกำหนดแนวทางการป้องกันพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือในสถาบันการศึกษาของตน โดยให้ความสำคัญกับการประชาสัมพันธ์ให้ความรู้เกี่ยวกับประโยชน์และโทษของการใช้งานโทรศัพท์มือถือ การออกมาตรการ กฎระเบียบต่าง ๆ รวมถึงการทำงานเชิงรุกเพื่อการรณรงค์ส่งเสริมกระตุ้นให้วัยรุ่นเกิดจิตสำนึกที่ดี มีความฉลาดรู้เท่าทันภัยอันตรายของโรคที่เกิดจากการใช้โทรศัพท์มือถือ ไม่ถูกที่ถูกลเวลาและใช้ในปริมาณที่มากเกินไปได้

3.1.2 การนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ระดับปฏิบัติการ พ่อ แม่ หรือ ผู้ปกครอง ของนักเรียนควรตระหนักถึงความสำคัญในการอบรมเลี้ยงดูบุตรหลานของตนอย่างใกล้ชิด ปลุกฝังให้บุตรหลานรู้จักใช้วิจารณญาณ มีความยับยั้งชั่งใจในการใช้โทรศัพท์มือถือ รู้จักจัดสรรเวลาในชีวิตประจำวัน ระหว่างเวลา เรียน เวลาเล่น เวลาพักผ่อน ส่งเสริมให้บุตรหลานได้ทำกิจกรรมต่างๆ ที่เป็นประโยชน์มากกว่า และปลุกฝังความมีระเบียบวินัยในตนเองของบุตรหลาน

3.2 ข้อเสนอแนะเชิงวิชาการ

3.2.1 สำหรับการวิจัยครั้งต่อไปผู้วิจัยสามารถศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุของพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือทั้งในส่วนองปัจจัยภายในตัวบุคคลและปัจจัยสิ่งแวดล้อมภายนอก เพื่อให้ทราบว่าปัจจัยใดบ้างที่มีอิทธิพลหรือส่งผลต่อพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ

3.2.2 สำหรับการวิจัยครั้งต่อไปผู้วิจัยสามารถศึกษาเชิงลึกเกี่ยวกับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือในบริบทต่าง ๆ เพื่อที่จะนำผลการศึกษามาใช้ในการสร้างแนวทางป้องกันที่มีประสิทธิภาพ มีความทันสมัยและเหมาะสมกับพฤติกรรมของวัยรุ่นในปัจจุบัน